

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Дом синдиката, 23. децембра 2005. године

Водитељ: Даме и господо, драги гости, пријатељи и чланови Српске радикалне странке, хвала вам што сте дошли вечерас на промоцију књиге др Војислава Шешеља “Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”. Сведочење др Војислава Шешеља узбуркало је и домаћу и инострану јавност и наш председник, наш Воја, још једном је показао да су му држава и српски народ изнад свега, презирући неправду како само он то уме, може и зна. На данашњој промоцији говориће људи из Српске радикалне странке, али и истакнуте јавне личности.

Први говорник који ће вам се обратити вечерас је генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, желим пре свега да поздравим супругу нашег председника Јадранку Шешељ, а пошто видим да је то постало забрањено, јер нам сваког дана прете разни тужиоци, не знам ни ја ко све у Србији, па кажу чак и ако имате голуба писмоношу одговараћете, малопре сам послао неке голубе писмоноше према хашким бегунцима па да видим шта ће тужилац са тим да ради. Ту негде сам видео и чланове породице Караџић и Радовановог брата, да га поздравимо.

Даме и господо, сведочење председника наше Српске радикалне странке у Хашком трибуналу у поступку Слободана Милошевића збунило је и унервизовало Хашки трибунал, из неколико разлога. Зато они данас траже по архиви – зато што немају ништа. Војислав Шешељ је својим сведочењем успео да им разбије комплетан пројекат који су они назвали удружени злочиначки подухват, целу концепцију удруженог злочиначког подухвата разбио им је у парампарчад. У његовој оптужници кажу да су он и Милошевић у удруженом злочиначком подухвату од 1. фебруара 1991. године, а у Милошевићевој од 2. августа, као да су то два различита човека. Њих двојица су се први пут у животу видели почетком маја 1992. године, годину дана касније. Мора да су у мислима били заједно у заједничком подухвату пре тога или на неке чудне начине, медитирали, ко зна шта су све смислили. Од шеснаест људи које су везали у заједнички злочиначки подухват, тобожњи заједнички злочиначки подухват, Војислав Шешељ деветорицу не познаје, а са њих једанаест је био у то време у сукобу. Све што су направили, измислили су искључиво против Србије.

Тамо се суди Србији и српском народу и то није празна прича оних који су против данашњих и јучерашњих власти у овој земљи. То вам показује случај Фатмира Љимаја. Ми смо показали у филму “Истина” у Сава центру: Беким Азреку, ухапшени зликовац шиптарске терористичке Ослободилачке војске Косова каже: “Ја сам силовао тринаестогодишњу српску девојчицу, онда смо их овде убијали”. “Ко вам је то наредио и ко је са вама у том подухвату учествовао?” “Фатмир и Исак Муслиу”, одговара Беким Азреку. Али то није никакав доказ за Хашки трибунал.

А зашта суде Војиславу Шешељу, зашта је оптужен (не суде му, нема суђења). Оптужен је зато што нигде није извршио злочин, зато што нигде није имао ни командну одговорност, нигде није ни наредио, нигде ништа он није учинио, па ни они за које они говоре да су радикали. Они су били под командом ЈНА, Територијалне одбране, па ни они нису чинили злочине. Па каже – говор мржње, он је причао нешто на телевизији, па пошто је то причао, негде је неко седамдесет километара одатле то видео и чуо, па надахнут тиме решио да изврши неки злочин. И тако држе човека три године иза решетака. Три године, а да суђења нема, да суђење не почиње.

Наш захтев њима је да суђење почне што пре, јер 24. фебруара, на трогодишњицу одласка председника српских радикала у Хаг, окупићемо се у Београду, окупићемо се на улицама градова Србије и Европе да им покажемо колико има људи који желе слободу. Данас је ова књига – сведочење Војислава Шешеља, путоказ на који начин Србија може да се брани, путоказ како свако од нас може да допринесе да сачувамо нашу Србију, да одбранимо њену целовитост.

Долази нам тешка година, кренуће и на Косово и Метохију и на Црну Гору, кренуће да нам узму све, нама је остало само да покушамо да сачувамо оно што Србији и српском народу припада. Нападаће

српске радикале за све и свашта, оптуживаће за све и свашта, али у једно будите сигурни, никада неће моћи да нас оптуже да смо против слободе свог народа и да смо лопови као ови на власти. Ја вас поздрављам и позивам вас још једанпут, пошто на много телевизија иде директан пренос, а видећемо се и онамо где не иде директан пренос, ићи ће одложени пренос, па вас молим, да не би рекли да је то шачица људи, имамо и таквих “објективних” и “професионалних” медија, да им покажете једним великим аплаузом колико волимо Војислава Шешеља и колико волимо слободу Србије. Хвала вам најлепше.

Драшко Марковић: А сада реч има истакнути српски књижевник, ноћна мора љубитеља Хашког трибунала, Рајко Петров Ного.

Рајко Петров Ного: Радо бих и ја поздравио једнога човека, кога је Александар поздравио, али не смијем, одмах бисте се сјетили како му је име. Радо бих поздравио и једнога ђенерала, баш зато што ми је земљак, но не смијем, сетиће се, али смијем, зато што то одувјек чиним, да поздравим Војислава Шешеља, јер сам га поздрављао онда када је Броз држао муње у рукама и када је био зенички осуђеник. Нека знају, нека знају они који су год ћоркирали Шешеља да он има силно балканско затворско искуство и да зна како ће на крај изаћи с њима. Како? Тако што ће их убити својим књигама. Књигама које су већ као цепанице, које су историја бешчашћа које се ради над њим и над овим народом.

Говорим за Војислава Шешеља због тога, браћо моја и сестре драге, зато што ја не стрељам стрељане и не тучем свезане као што чини естаблишмент овог града, на велику нашу срамоту. Код Андрића у “Проклетој авлији” има један лик који се зове Карађоз, а иначе се тако зове и позориште сенки, па кад неки невин дође тамо он га пита – што си ти овде, а он каже – не знам, ја сам невин. Невин, а баш нам један такав треба, ето сад би те пустио, малопре смо пустили једног невиног, овде нам један невин треба. Не један, него сви наши тамо, уколико нису били кокошари и зликовци, сви су невини и сви на правди Бога тамо леже.

Код Солжењичина, у његовој чувеној књизи “Архипелаг Гулаг” има можда по присећању и оваква једна сцена: – А због чега си ти овде, колико си ти добио, а он каже – десет година. – Зашто? – Низашто. – А не, низашто се добија петнаест. Е и због тога морамо водити рачуна како ће то изгледати. Није Хашки трибунал могао добити незгоднијега оптуженика кад је реч о Слободану Милошевићу и још незгоднијег сведока том истом Слободану Милошевићу. Ко је год на телевизији гледао како говоре и одговарају њих двојица, тај је јасно могао видети колико су супериорни међу оним несретницима који тамо врше кафкијанску правду.

А више од тога, Војислав Шешељ је са одређеним осећањем части, ако ћемо поштено, преузео, ако су кривице, и неке кривице Слободанове. Тако раде Срби. И тако ћете у овој књизи о којој је данас реч имати црно на бјело да се уверите, и не само ми, него, као што је говорио и један сељак кога је Толстој описменио и који је веровао да је штампана ствар непосечива, написао му је у једној дрвеној фигури, та корећи урезао, изрезбарио – што је одштампано, ни сабља не може одсећи.

И на крају, водећи рачуна да ће овде умнији и позванији говорити, хтео бих да са вама подијелим једну недавну срамоту. Изашао је у овој групној терапији на ону справу која служи за лоботомију, а коју зовемо телевизор, један несретник па је насрнуо ни на кога другог са својом моралном клисурином и планином, него на Иву Андрића. И њему и свима онима који су склони антологијском самоповређивању ево један кратак цитат из “Знакова поред пута”: “Изгледа да постоји такав сој”, пујдани сој, ја бих додао, “људи који су и рођени само зато да пробају да сруше све што је усправно и високо и да са собом поравнају, да свале, дакле у блато, ето само због тога постоје”, каже Андрић.

Драшко Марковић: Сада ће нам се обратити посланик у Народној скупштини Републике Србије Сулејман Спахо.

Сулејман Спахо: Даме и господо, браћо и сестре, поштована госпођо Јадранка Шешељ, велико ми је задовољство што могу да кажем нешто о др Војиславу Шешељу и о његовом сведочењу у корист Слобо-

дана Милошевића у Хашком трибуналу, у коме видимо шеснаест година борбе др Војислава Шешеља за Србију и српски народ, као и за грађане друге националности који живе на овим просторима. Отишао је добровољно у хашки казамат да брани Србију, српски народ, такође Мађаре, Бугаре, Русине, Роме и мене као Србина муслиманске вероисповести.

Овим сведочењем Слободану Милошевићу др Војислав Шешељ нас брани од онога што нам спремају непријатељи моме народу, а то је да нас прогласе геноцидним народом, што Србија и њени грађани никада нису били, нити ће бити.

Књига др Војислава Шешеља оставља траг у историји о једном рђавом времену у коме су злочинци праведне покушали да начине лошим. У процесу који Хашки трибунал води против Слободана Милошевића др Војислав Шешељ није сведочио само у корист оптуженог, већ и у корист нашег народа и у корист читавог модерног човечанства, а они га већ три године без икакве кривице држе заточеног и ускраћују му чак елементарно људско право на фер суђење.

Пошто је у књизи споменуо моју породицу, морам да кажем да потичем из познате муслиманске фамилије, то јест унук сам Мехмеда Спахе, реформатора муслиманског народа који се залагао за братски однос са Србима. Тако се и др Војислав Шешељ цео свој живот залагао и залаже за заједницу свих грађана Србије, а посебно Срба и муслимана. Када га је господин Милошевић питао каква је идеологија Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ је одговорио: “Као националисти, ми смо изразите патриоте, значи, боримо се за националне интересе, али ми у потпуности, стриктно и доследно поштујемо права свих националности и оно што желимо свом народу желимо и другима”. Е зато, браћо и сестре, поносан сам што припадам Српској радикалној странци и што ми је др Војислав Шешељ председник.

Због политичке немоћи, због популарности Српске радикалне странке наши непријатељи, посебно са Запада, служе се истом оном реториком којом су се деведесетих година служили, износе лажи о Српској радикалној странци, да је Српска радикална странка фашистичка странка. А како то кроз историју увек бива, истина и правда су споре, али достижне. Верујем да ће истина и правда за коју се у Хагу бори др Војислав Шешељ победити и да моћници неће успети мржњом и лажима да хране цео свет. И нико више не може да плаши националне мањине Српском радикалном странком, а посебно кад прочитају књигу због које смо овде и оно што је рекао др Војислав Шешељ о ставу Српске радикалне странке према националним мањинама.

И на крају, обраћам се др Војиславу Шешељу: господине председниче, молим вас да што пре победите белосветске хохштаплере у лику хашког казамата, јер вас овде чека породица, чека вас Српска радикална странка и цела Србија. Нека нам живи жива легенда српског народа! Нека нам живи др Војислав Шешељ српски јунак! Живела Велика Србија!

Драшко Марковић: Бескомпромисни борац у Скупштини Републике Србије, народни посланик Вјерица Радета.

Вјерица Радета: Браћо и сестре, даме и господо, драги пријатељи. Данас вам представљамо књигу проф. др Војислава Шешеља “Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”. Ова књига је доказ и објашњење због чега је председник српских радикала годинама уназад желео да оде у Хаг. Тражио је то много пре него што је у Београду написана потпуно бесмислена и неаргументована оптужница против њега. Тражио је то јер је желео да свет чује истину о Србији и српском народу.

Подсећам вас да је Војислав Шешељ већ скоро три године заточен у злочиначком хашком казамату и да ни судијама ни тужиоцу не пада на памет да отпочну суђење. Поготово је то тешко очекивати сада, после Шешељевог сведочења у процесу против Слободана Милошевића. Месец дана, колико је трајало сведочење, од 19. августа до 20. септембра ове године, омражена Соросева телевизија, Б 92, била је најгледанија телевизија у Србији. Данима се препричавало оно пркосно и гордо “Добро јутро, господине Шешељ”. “Добро јутро, господине Милошевићу”.

Верујте, никада нисам била поноснија што припадам Српској радикалној странци и што припадам кругу сарадника Војислава Шешеља. Ову књигу је заиста тешко представљати, заправо треба прочитати све и то вам свима топло препоручујем. Књига је подељена у четири целине. Ту је друга измењена оптужница против Слободана Милошевића, затим комплетно сведочење Војислава Шешеља. Овде су и коментари поводом сведочења у емисији “Процес ТВ” на телевизији Б92 од стране људи који су у ову телевизију довођени да би умањили значај сведочења др Шешеља и да би показали колико у ствари мрзе Србију. И на крају, у одељку “Одјеци сведочења др Шешеља у српској јавности” пренети су утисци деведесет јавних личности из Србије. Ово је књига о човеку који је за своју идеју свесно платио највишу цену, своју слободу. И није то први пут, истину о овоме што нам се последњих година дешава на исти начин је плаћао давних осамдесетих у зеничком казамату, о томе сведоче његове књиге “Хајка на јеретика”, “Велеиздајнички процес”, “Дисидентски споменар”. Има их још, тешко је набројати све књиге које је Војислав Шешељ до сада објавио.

Сведоци смо како све хашки мучитељи покушавају да слома слободарски, правдољубиви и патриотски дух овог пркосног српског јунака. Али сва кршења људских права и све тортуре које над њим спроводе нису га омели да у парампарчад разбије оптужницу против Слободана Милошевића и да такозвани Хашки суд стави пред велику дилему. Ако те назови-судије поклоне веру, како ми правници кажемо, исказу сведока Шешеља када је у питању идеја Велике Србије, онда Милошевићу није место у Хагу. Ако му, пак, не верују, доказују бесмисленост оптужнице против њега. Наравно, за све нас, овде присутне, и за већину у Србији која није данас овде, та дилема не постоји. Ми знамо да ни Шешељу, ни Милошевићу, нити било којем Србину није место у Хагу, није место у тој политичкој антисрпској творевини која је формирана да би се заштитили прави кривци за распад бивше Југославије и за изазивање грађанског рата на тим подручјима. Све ово је Војислав Шешељ током сведочења бриљантно објаснио и то је додатни разлог зашто се не усуђују да почну суђење по оптужници која га терети за вербални деликт или још тачније, за идеју коју је као оснивач и председник Српске радикалне странке промовисао. Зато ће и ову књигу и ову епоху обележити реченица која мора бити завет и водиља сваком српском радикалу, а богами и сваком часном грађанину Србије.

Цитираћу једну реченицу Војислава Шешеља са овог сведочења: “Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати, ја се ње нећу одрећи макар завршио и свој живот у Хагу”. Овако може да говори само Војислав Шешељ. Објаснио је на овом суђењу појам и идеју Велике Србије, објаснио је да идеја Велике Србије не значи рат и крвопролиће и скинуо анатему са Српске радикалне странке. Свима је данас јасно да је неспорно да ће др Војислав Шешељ, баш као што је обећао, победити Хашки трибунал и да ће одбрани Србију и српске националне интересе, као што је свима јасно и да ћемо ми, његови српски радикали после наредних избора преузети власт и одговорност за Србију. Надам се и желим да то буде са Шешељем у Србији. Хвала.

Драшко Марковић: Од преко Дрине нам долази председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску Мирко Благојевић.

Мирко Благојевић: Даме и господо, браћо и сестре, поштовани српски радикали, поштовани пријатељи, данас, на промоцији ове величанствене књиге морамо по ко зна који пут рећи да смо поносни на нашег председника др Војислава Шешеља, на његово јуначко држање у хашком казамату и још боље држање у хашкој судници у процесу против Слободана Милошевића.

На најбољи начин наш председник је презентовао како се брани отаџбина, како се брани свој, када га туђин нападне, како се брани наш бивши председник Слободан Милошевић. Сведочећи у Хагу др Војислав Шешељ за нас овде који смо на слободи успоставио је нове принципе, нову норму како треба ми, који смо на слободи, да се понашамо данас, када нам је отаџбина у опасности. Сигуран сам да ће ова књига ући у сваку кућу, да ће нам бити путоказ како треба да бранимо своју Србију од ових који би хтели да је раскомадају. Ја вас поздрављам. Живела Велика Србија, живео председник др Војислав Шешељ!

Драшко Марковић: Правни саветник Војислава Шешеља и посланик у Скупштини Републике Србије Зоран Красић.

Зоран Красић: Даме и господо, данас смо се окупили да обавестимо јавност да је Српска радикална странка издала још једну књигу Војислава Шешеља. За његове књиге није потребна никаква промоција. Не треба да се ургира, не треба да се образлаже, не треба да се објашњава, она сама о себи говори. Ова књига је значајна зато што је убедила и Тужилаштво Хашког трибунала да су све оптужнице против Срба постављене на погрешним основама, да нема удруженог злочиначког подухвата. Највећа предност овог сведочења је управо та.

Она није потребна српским радикалима, јер они то добро знају, она је потребна онима који су сведоци онога што се дешавало од 1991. године на територији бивше СФРЈ да дођу до ове књиге и читајући ту књигу да се присете и да потврде своје сазнање и истину. Али још већа потреба постоји да се наша деца замоле да прочитају ову књигу, требаће им то сазнање за будућност и за године које долазе. Ово је књига велике и једине истине. Ту књигу нико не сме љубоморно да чува. Ту књигу треба да дате пријатељима, рођацима, комшијама, да иде, да се чита, да се препричава, да и лозинка и одзив поводом те књиге буде – живела Велика Србија!

“Они што хоће да што пре забораве, спремни су да понове”. То стоји записано на улазу у један концентрациони логор као порука да се Други светски рат не понови. Ту поруку и ми треба да запамтимо и да се трудимо да оне што су спремни да забораве стално подсећамо да смо Срби и да и ми имамо право на живот, да и ми имамо право на своју државу, да имамо право на независност, суверенитет, развој и нормалан живот.

У Хагу се суди само оним људима који су први, почетком деведесетих година, препознали да долази неки нови фашизам, да се враћају усташе, да се враћају Јасеновци, да се враћа све оно што је записано у генима српског народа, а ми то морамо да памтимо како би их спречили да то понове. То је предност ове књиге. Предност је да у време када страни плаћеници и шпијуни харају Србијом, када прете и голубима писмоношама, постоје и храбри људи, нарочито Војислав Шешељ, који и у тамници и завезан и онемогућен да се брани, да се припрема за одбрану, говори истину и својом истином кида све ланце.

Највећа и најзначајнија помоћ која може да се пружи и њему и свима нашим тамо, па и онима који с правом иду тамо, ево ја сам то рекао, па нека дође тај Вукчевић да видимо, има нас много који правимо разлику између истине и лажи. Ако желимо да наши витални интереси победе, од сутра се поздрављајмо са – Живела Велика Србија!

Драшко Марковић: Реч има магистар Бранислав Ристивојевић.

Мр Бранислав Ристивојевић: Уважене даме и господо, и прошли пут када смо говорили на сличну тему ја сам причао о пресуди једном другом човеку, не о Војиславу Шешељу, него о Душку Тадићу и објашњавао сам везу између те пресуде и овог суђења које нас интересује. Тако и данас, иако је тема сведочење проф. др Војислава Шешеља на суђењу господину Милошевићу, бившем председнику ове државе, ја ћу говорити о једном папиру који је дошао далеко раније, чак и пре оснивања самог Трибунала. У њему пише нешто што је врло значајно и за оно што се тамо сада ради, што се дешава на суђењу господину Милошевићу и касније проф. др Војиславу Шешељу.

Резолуцијом број 780 Савета безбедности 1992. године је основано једно тело које се звало Комисија експерата. Она је имала пет чланова и имала је задатак да утврди да ли има кршења међународног хуманитарног права на просторима бивше Југославије, односно у рату на просторима бивше Југославије. Комисији је требало две године да напише извештај, али се у њему налазе неке изузетно занимљиве ствари. Иако је њен мандат био да само утврди да ли кршења међународног права има, она је превазишла тај мандат. Прво, говорила је о томе и ко крши и ко су жртве, затим, изводила је закључке око тога ко су у

суштини организатори, ко су људи који су водили, стајали и наређивали та наводна кршења међународних хуманитарних права.

Комисија је почела рад и пре него што је сам Трибунал основан, а рад је завршила након што је Трибунал основан, јер је у свом закључку између осталог предложила чак да се оснује један међународни суд који би требало да суди за та наводна кршења међународног хуманитарног права. Да скратимо, у суштини те стотине страна тог извештаја, они су успели да пронађу кршења међународног хуманитарног права код свих, како они кажу, зарађених страна, страна у сукобу, међутим, оно што је занимљиво, само су једној страни приписали да су ти злочини организовани. Можете претпоставити којој.

Једној другој зарађеној страни у Босни, Хрватима, приписали су одређене злочине, али су их у суштини минимизирали, нарочито у количини материјала која се види у том извештају. Што се тиче треће зарађене стране, босанских муслимана, њих једва и да спомињу. Има читаво поглавље, рецимо, посвећено логорима у Босни и Херцеговини. Када говоре о рату на просторима бивше Босне и Херцеговине, између осталог спомињу и “Беле орлове”, спомињу и команданта те јединице и кажу да је то Војислав Шешељ и у фусноти број 26 уредно закључују како је та јединица вршила ратне злочине. Баш лепо пише – та јединица вршила ратне злочине. Значи, нити је суд основан, нити је почео да ради, нити је неко неког оптужио, нити је неко изведен пред тај суд, нити се тамо неко брани, али комплетна јединица је у једној фусноти, у једној реченици у старту већ проглашена, и сви њени припадници, извршиоцима ратних злочина.

Оваквих паушалних оцена је тај извештај препун, иако је, понављам, мандат Комисије био само да утврди да ли је неких кршења међународног хуманитарног права било, а не и ко су наводни извршиоци, наводне жртве и тако даље, нарочито не да се упушта у неке оцене и слично. Комисија је то радила. Направила је и потписала такав извештај и са таквим извештајем изашла пред Савет безбедности.

Чини ми се да, осим ових детаља које вам, ето, наводим из тог извештаја и многи други у суштини и били потка за рад Тужилаштва. Занимљиво да су они у свом извештају уредно, на пример, навели ко је све финансирао рад Комисије, па поред буџета Уједињених нација, ту има један низ онако, од 10 или 20 држава које су својим директним новчаним доприносима учествовале у раду Комисије. Можете претпоставити које су државе, да не набрајам. Такође, у свом извештају Комисија се директно захваљује властима четири државе: Аустрије, Немачке, Велике Британије и Холандије зато што су директно допринеле, својим подацима, раду Комисије. Значи, Комисија у суштини признаје да сви подаци који се у том извештају налазе и нису подаци које је она сама утврдила, него су их утврдиле извршне власти других држава, предале им и онда су их они инкорпорирали у сам тај извештај. Штавише, има један део у извештају који се зове “Изрази захвалности” и захваљују се владама одређених држава што су допринеле, биле кооперативне према комисији када је та Комисија радила извештај. Између осталог, захваљују се и Влади Републике Хрватске и Влади Босне и Херцеговине, а не захваљују се Влади Републике Србије.

Могу да претпоставим да се Комисија, рецимо, обратила владама тих држава за сарадњу у вези неких података, али постављам питање зашто се онда није обратила и Влади Републике Србије. Који су то подаци које Влада Босне и Херцеговине и Хрватске може да да, да не може да их да Влада Републике Србије? Можда би подаци у том извештају другачије изгледали да их је, рецимо, припремала Влада Републике Србије, или да их је дала Комисији, па да је Комисија имала прилику да их сагледа. Мени није познато уопште како је до тога дошло, али дефинитивно, очито да било ко испред Владе Републике Србије нити је помогао у изради тог извештаја, нити су се неки подаци одатле користили из ових извора.

У суштини, чини се да та комисија не само да је прекорачила свој мандат, већ је и селективно приступила изворима информација. Затим, саме информације које користе, у једном великом проценту су непроверене. Рецимо, у том извештају први пут је лансирана она теза о масовним, систематским силовањима, ако се сећате, којом смо били бомбардовани у време рата. Али оно што је занимљиво да од тих њихових, како они кажу, масовних систематских силовања, извештај има само 800 имена, наводно силованих жртава. Затим наводе још 1.800 имена, али не силованих жртава, већ сведока који знају да је неко сило-

ван. Значи, у суштини 1.800 имена сведока из друге руке. Значи, оно што би једном уредном кривично-процесном систему било свакако забрањено, а то је рекла-казала сведок, сведок који је нешто чуо па прича, у том извештају то је најнормалнија ствар, 1.800 таквих рекла-казала сведока о силовању. Па ако су им све чињенице и докази у том извештају базиране на таквим сведоцима рекла-казала, ко зна онда какве су све остале чињенице које су извели, ко зна и какви су закључци које су извели у том извештају.

У њему можете тачно у неколико поглавља испратити буквално првих четири или пет оптужница. Део други односи се на Приједор, део трећи односи се на Медачки џеп, тачније на оптужницу хрватским генералима. Тачно можете да видите, види се да се Тужилаштво трибунала, када је почело да ради, у суштини ослонило на податке које је тај извештај презентовао Савету безбедности. У реду, то је и нормално. Међутим, опет постављам питање да ли су ти подаци на прави начин прикупљени, да ли се на прави начин приступило њиховој анализи, ко су извори тих информација, зашто баш владе одређених држава, који је био интерес, на пример, Аустрије да прикупи неке податке о кршењима међународног хуманитарног права, па да их да Комисији, зашто то нису радиле друге државе, откуд баш Аустрија, или Холандија, која се налази у том извештају.

Колико год да тај извештај нама изгледа далеко, он је зачет пре неких 13 година и ма колико можда делује ирелевантан и слично, то је, међутим, први документ у коме је проф. Војислав Шешељ проглашен у старту кривим и војне јединице, односно добровољци Српске радикалне странке су у старту сви проглашени кривим, јер тамо лепо стоји, фуснота 26 у трећем делу каже да су припадници те јединице вршили ратне злочине. Значи, нити је суђење почело, нити је завршено, већ су сви проглашени ратним злочинцима.

Чини се, и тиме ћу закључити излагање данас, да је у суштини рад Трибунала од самог почетка, од тог извештаја који је требало да послужи као подлога за његово оснивање, био оптерећен предрасудима које су у њега унете. Чини се да је то у суштини у једном добром броју случајева тачно, не само у случају проф. Шешеља, јер то је чиста презумпција кривице, значи, пре него што је суд организован неког назвати ратним злочинцем, то је јасно као дан, већ и у великом броју других случајева који су наведени. У суштини је то на неутемељен начин учињено, без проверених извора, без правих информација, често са информацијама из друге руке и нажалост, такав извештај је касније оптеретио рад Тужилаштва и Трибунала ево и до данашњег дана. Као последица таквог приступа данас проф. Шешељ има ситуацију да мора од таквих неутемељених оптужби да се брани, а већ пре 13 година су га људи који су требали да оснују тај Трибунал прогласили кривим. Хвала.

Драшко Марковић: Историчар и публициста, долази нам из јуначке српске Црне Горе, мр Будимир Алексић, председник Извршног одбора Српске народне странке Црне Горе.

Мр Будимир Алексић: Цијењене даме и господо, драга браћо и сестре, поштована госпођо Шешељ, велика ми је част и задовољство да данас овде говорим о књизи др Војислава Шешеља “Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”. Гледао сам највећим дијелом суђење које је преносила Телевизија Елмаг у Црној Гори, а што је у ствари садржано у овој књизи о којој вечерас говоримо, која је повод овог нашег окупљања.

Књига обухвата све оно што је др Шешељ казао као свједок одбране на суђењу Слободану Милошевићу пред Међународним трибуналом у Шевенингену. Сваки пажљиви и објективни читалац ове књиге не може а да се не сложи са констатацијом да вишедневно свједочење Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом представља најаутентичније свједочење о догађајима који су се одигравали у претходном периоду на просторима бивше Југославије.

Сви знамо да је наш народ током распада Југославије био жртва лажи, сатанизације, изопштења, санкција, спољне и унутрашње агресије, опште завјере ћутања, те наопаке бјелосвјетске политике и правде. Та политика, дакле, политика свјетских моћника жељела је да затре чињенице везане за распад Југо-

славије и догађаје који су потом услиједили и да на тај начин омогући хашком Тужилаштву да пише нову историју по њиховом сценарију. Др Војислав Шешељ је, међутим, убједљиво, храбро, супериорно потврдио основну истину југословенске драме, истину да је Србима, како у Хрватској, у Крајини, у Босни и Херцеговини, тако и на Косову и Метохији рат био наметнут и да су, према томе, они у већини случајева поступали у легитимној самоодбрани.

Познато је да је и хашка тужитељица више пута експлицитно изјавила да Хашки трибунал на неки начин пише нову историју ових простора. Војислав Шешељ је својим свједочењем показао да је тај покушај најобичнији фалсификат историје и историјских догађаја. Он је, у ствари, успио да сруши, не само кључне тачке оптужнице против Слободана Милошевића, већ и да аргументовано побије све оптужбе и све конструкције на рачун Србије и српског народа. Показао је да нема говора о удруженом злочиначком подухвату, да је то најобичнија подвала и конструкција и да концепт Велике Србије представља једино и искључиво концепт Српске радикалне странке. Темељно је дискредитовао тезу Тужилаштва о командној одговорности и убједљиво доказао да су креатори рата од 1991. до 1995. године били страни ментори хрватских и муслиманских сецесиониста.

Мислим да нећу погрешити и претјерати ако кажем да свједочење др Војислава Шешеља, садржано у овој књизи, представља најистинитије и најтемељитије сагледавање југословенске драме, са њеним дубоким историјским, вјерским и културним узроцима. Такође је показао и познавање међународног оквира југословенске ратне драме. Дао је мноштво прецизних података о појединим догађајима и личностима током деведесетих година, што ће свакако бити важан и релевантан извор будуће историјске анализе поменутих догађаја.

Током свог свједочења Војислав Шешељ је искористио прилику и да саопшти истину о идеолошкој и политичкој позадини процеса у Хагу. Међународни трибунал, наиме, има за циљ да суђењем српским војним и политичким лидерима амнестира главне кривце за разбијање југословенске државе и за ужасне последице тог рата на просторима бивше Југославије. И не само то, творци процеса у Хагу имају за циљ да све наше ослободилачке тежње током протеклих векова прикажу као агресивну политику, односно политичку борбу за стварање такозване Велике Србије, што је наводно пројекат уперен и усмјерен против свих сусједних народа и држава са циљем њихове потпуне асимилације и елиминације.

Др Војислав Шешељ је и ту конструкцију и оптужбу одбацио снажном аргументацијом, демонстрирајући своје големо знање из свих области такозваних друштвених и хуманистичких наука. Било је право уживање читати са којом је лакоћом убједљиво демистификовао и дискредитовао ту темељну тезу на коју је ослоњена сва антисрпска пропаганда и у иностранству и у земљи.

Долазим из Црне Горе, гдје је званична политика и официјелна наука на позицијама дукљанског академика Војислава Никчевића, који каже да су Срби током свих минулих вијекова против свих својих сусједних народа водили сурове и крваве освајачке ратове. Довољно је само да се поштују, рецимо у Црној Гори, историјска истина и елементарне чињенице, да су ти људи који креирају политику, који пишу уџбенике и који воде културну и медијску политику у Црној Гори иоле добронамјерни, ништа више не треба од историјских извора да консултују, него само да прочитају ову књигу, односно ово свједочење др Шешеља у Хагу и да виде колика је то подвала и колика је то морбидна и монструозна лаж, сва прича о Великој Србији и о великосрпској, наводно, империјалној политици против сусједних народа и држава.

У овој књизи Војислав Шешељ је дао убједљиву генезу рата на просторима бивше Југославије, узрок њеног распада и освјетлио улогу страног фактора у томе. Прецизно је приказао развој догађаја у Хрватској и у Босни и Херцеговини, показао је да је рат почео тако што су Срби избачени из хрватског Устава 1991. године, где су били номиновани као конститутиван народ, проглашени у Хрватској националном мањином са тенденцијом да јој се деси све оно што се десило од 1941. до 1945. Нема говора о кривици Срба за рат на просторима бивше Републике Хрватске и бивше Републике Босне и Херцеговине. Ова књига Војислава Шешеља у потпуности разголићује завјеру ћутања, ту сакривену страну истине о југо-

словенској трагедији, истине чије ширење може да утиче на судбину, како Милошевића и других наших хашких оптуженика, тако и уопште, на скидање љаге са српског народа.

Парафразирајући ону чувену мисао Достојевског да ће љепота спасити свијет, можемо слободно да кажемо да ће истина спасити свијет, истина која је у нашем случају, у случају српског народа пала у лаж и незаконоје. Ова књига коју промовишемо садржи сушту историјску и научну истину и као таква представља прворазредан издавачки и уопште културни и национални подухват. То је само још један доказ и показатељ да српски радикали раде озбиљне ствари, што ће несумњиво уродити плодом на радост нашег народа и наше отаџбине. Живјели.

Драшко Марковић: Сада ће нам се обратити председник Извршног одбора Српске радикалне странке, Драган Тодоровић.

Драган Тодоровић: Даме и господо, браћо и сестре, долазећи у Дом синдиката срео сам једнога од голуба писмоноша и ја, уплашен да можда није чуо за ово упозорење и претњу, покушах да му објасним да се налази у великој опасности, на шта он одговори да се голуби писмоноше никада нису плашили подгузних мува којих је пуна ова држава, и замоли ме да им пошаљем једно упозорење – сви голубови су добили задатак да дају одговор на ову претњу и ево, по свим трговима то раде. Они који су ову претњу упутили, нека крену широм Србије, по свим трговима, да виде шта су им поручили голубови писмоноше.

Даме и господо, браћо и сестре, 23. фебруара 2003. године на величанственом испраћају Војислава Шешеља у Хаг мало ко је веровао да се хашка неман може победити и да то може урадити неки појединац. Иако уверени у снагу Војислава Шешеља, са стрепњом смо га испратили и будно пратили његова прва појављивања на статусним конференцијама. Већ на самом почетку било је видљиво да се Хаг спремио за суочавање са истином, јер и у Хагу су потпуно свесни да је оптужница против Војислава Шешеља пуки политички памфлет, писан у Београду са циљем да се Војислав Шешел и Српска радикална странка елиминишу са политичке сцене Србије и да ће једино правним насиљем покушати да остваре задатак који им је дат, да осуде Војислава Шешеља.

У својој одбрани Слободан Милошевић је до сада имао врхунске стручњаке, стручњаке из скоро свих области који су аргументовано, тачку по тачку, рушили оптужницу и разобличавали Хашки трибунал. Хватали су у лажи скоро све сведоке Тужилаштва, као што је то урадио и генерал Божидар Делић са Педи Ешдауном, показујући да је обична лажовчина и откривајући многе западне званичнике као помагаче и инструкторе шиптарских терориста (као што је Ричард Холбрук), који не само да им дају инструкције шта да раде, него их и наоружавају и пружају сву помоћ. Али комплетној одбрани Слободана Милошевића недостајао је неко ко ће сва та појединачна сведочења повезати у логичну целину, комплетно осветлити и протумачити не само политичку сцену у Србији, него и у бившој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији, објаснити односе између република и народа и посебно објаснити улогу Запада, на челу са Сједињеним Америчким Државама у растурању Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и злочинима које су починили над Србима помажући српским непријатељима или посредно вршећи злочине, бомбардујући Републику Српску и Савезну Републику Југославију, као и активно помажући Хрвате, да у “Бљеску” и “Олуји” изврше највеће етничко чишћење у Европи после Другог светског рата и да на крају, да би оправдали свој злочин, оптуже Србију и српски народ, да жртву прогласе за кривца.

Па има ли комплетније личности од Војислава Шешеља, који је у стању да то уради, и не само уради, већ да ниједног тренутка не доведе никога у сумњу да је то што износи истина, не штедећи никога, јер све то сведочење није сведочење пред Хашким трибуналом, већ пред историјом. Војислав Шешел је то показао одмах на почетку. Онакав каквог га ми знамо, чак одлучнији и спремнији него икад, почео је да меље оптужницу и тужиоца Џефри Најса. Кичму оптужбе о заједничком злочиначком деловању ради стварања Велике Србије растурио је у парампарчад. Први је ставио до знања да је идеја о Великој Србији његова и да је то циљ коме тежи и он и Српска радикална странка и да нема намеру никоме да је препу-

сти, а да без те идеје и залагања за њу нема ни Српске радикалне странке. Има ли радикала коме у том тренутку није заиграло срце од поноса? И они који не воле Војислава Шешеља одали су му признање на храбрости и доследности.

А Џефри Најс, уместо да ликује и тријумфује, јер, ево, добио је човека који признаје и прихвата одговорност за Велику Србију, почео је да се увија као змија око штапа и да се правда да он никада није ни рекао да је стварање Велике Србије разлог за оптужбу, да је то нека проширена Србија, па нека шира Србија, па простор где живе Срби. Да су они који тамо седе кренули да оптужбу око Велике Србије доведу до краја, суђење би тог момента морало да се прекине, тужба одбаци и сви они који су на основу тога оптужени морали би бити пуштени на слободу. То је прва и најзначајнија победа постигнута у Хашком трибуналу, а сведочење је потврдило наше убеђење да је храброст, памет, знање и вера у идеју Велике Србије Војислава Шешеља у стању да победи Хашки трибунал. Живео Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Драшко Марковић: Као и увек, вреди чути реч проф. др Оливера Антића.

Проф. др Оливер Антић: Допустите ми да пре свега поздравим породицу др Шешеља, др Карацића и свих наших сужњева и оптужених у овим процесима. О самој књизи било је већ довољно речи, како је неко лепо рекао, књига сама за себе говори.

Ипак, у вези ове књиге др Војислава Шешеља изрећи ћу неколико напомена којима ћу, мислим, показати да и америчко право стоји на страни хашких оптуженика, ма колико то било чудно. Хашки процеси, наиме, одигравају се, као што знате, са правног становишта под одлучујућим утицајем англоамеричког, да не кажем америчког права, материјалног и процесног. У том праву постоји једна установа која заузима посебно значајно место. То је ометање правде. Ометање правде и увреда суда практично су се у САД-у спајали дуго времена и тек негде од 1831. Конгрес је одвојио ометање правде од увреде суда. Сад ја постављам питање – да ли Тужилаштво, па чак и сам суд, може да учини ометање правде.

Један од значајних проблема везаних за ометање правде јесте и питање надлежности суда у вези наводно извршеног кривичног дела. Одговор даје америчко право и он недвосмислено гласи овако – локус деликти, дакле место учињеног дела мора бити одређено према природи кривичног дела и месту његовог наводног извршења. Чак је те наводе потврдио и Врховни суд САД када је рекао да то питање дубоко задире у јавни поредак државе. Сваки непосредни или посредни утицај осим конкретног изузећа, да се суди пред неким другим судом представља у ствари ометање правде, где су забрањене врло високе казне, о којима ћу нешто касније говорити. То једноставно значи да хашки процеси, већ са становишта надлежности представљају ометање правде.

Даље, оно што пише у новинским чланцима који говоре о суђењу које је у току, а које би прочитали поротници, доводи до распуштања пороте. Уколико би се утврдила намера новинара или редакције да на тај начин утичу на суђење, онда је то ометање правде. Колико је само било чланака, колико новинских извештаја, колико телевизијских емисија које су све наше оптуженике оглашавали унапред кривима. Па ево и данас можете читати у новинама, Бруно Векарић изјављује да је ратне злочинце до сада хапсила полиција, па их није ухапсила, хапсила војска и тако даље и тако даље, а све у контексту оптужених Карацића и Младића. Значи, наш високи чиновник Министарства правде или шта ли је већ, окривљене оглашава унапред кривима. То је са становишта америчког права, молим вас, ометање правде.

Игнорисање правних претпоставки, а у конкретном случају правне претпоставке невиности, и то унапред, и пре отпочињања судског процеса, представља ништа друго него ометање правде или, што би ми рекли са становишта нашега права, злоупотребу службеног положаја. Одредба Устава Србије о забрани изручења својих грађана и одлука Уставног суда тадашње СРЈ да су одређена изручења била противуставна и противзаконита и неспровођење поступка против лица која су то учинила, такође је и са становишта нашег права недопуштено, а са становишта америчког права је ометање правде.

Ометање правде постоји у свим случајевима када се утиче на сведочење било ког лица у службеном поступку. Сетимо се само колико је било инструисаних сведока оптужбе у хашким процесима и колико њих је ухваћено у лажи, а да се није покренуо никакав поступак.

Када се не да одређени документ, запис или видео запис и тако даље суду, а видели смо да је НАТО одбио да да такве записе на захтев одбране, у суђењу Милошевићу, Ојданићу и другима, такође представља ометање правде и са становишта америчког права, или неодазивање судском позиву, а видели смо да се многи нису одазвали. Да не поменемо председнике неких држава и тако даље. Узгред буди речено, казне за то су у Америци 250.000 долара, или 10 година затвора, или и једно и друго.

Посебан облик ометања правде јесте и очигледно злонамерно оптужење кроз злоупотребу процесних права и злоупотребу службеног положаја које чини Тужилаштво у овим процесима. Када се једно лице кривично гони без ваљаног основа који би могао подржати тужбу, како они кажу, или кад се окривљени гони са намером наношења штете, а то неодољиво подсећа на наше окривљене, односно повреде права без ваљаног основа, тада се ради о злонамерном кривичном прогону, наравно, забрањеном и кажњивом, а то води ослобађању, тренутном, окривљеног са правом накнаде штете. Тако говори америчко право.

У тим примерима најеклатантнији је пример Војислава Шешеља. Није једини, разуме се, и наши други сужњи трпе сличну неправду, али то је пример најгрубље злоупотребе тужилачке функције. Посебно је тешка злоупотреба материјалног и процесног права учињена према др Шешељу, коме се ставља на терет заједнички подухват, зна се, злочиначки. О томе смо говорили довољно, о томе су и неке колеге пре мене говориле, и бар вас не треба да убеђујем колико је то бесмислено и каква је то фикција. Иначе, у једном случају Окружног суда у Мисурију покренут је поступак опозива против судије који је процес водио, како је речено, на начин да је учинио пародију од правде, јер је дати случај вођен од стране судије са упадљивим предрасудама, грубошћу и бесом. Мене ово такође неодољиво подсећа на хашке процесе.

Када је Војислав Шешел одлазио у Хаг, рекао је да иде да победи Трибунал • Нико од нас тада није мислио да то може да се одигра пре самог почетка суђења. Он је показао да смо били у заблуди, јер је победио хашке процесе већ и сада и доказао да је њима место у историји, уз процесе које је водила инквизиција, уз париске и московске процесе, а сви ти процеси не памте се по тужиоцима и судијама, ти се процеси памте само по великанима који су пред њима били окривљени.

А што се тиче ових домаћих учесника у ометању правде, било би праведно донети допуну Кривичног закона одредбама о ометању правде са запрећеним најдужим временским казнама, које би пак имале ретроактивно дејство, јер су они на које треба да се примени та одредба сами подржавали, или чак били креатори ретроактивне примене кривичних прописа у праву. И да закључим, сама оптужница и оклевање са почетком суђења, које се већ мери годинама доказује само једно – Војиславу Шешељу, будући да није учинио ништа противзаконито у прошлости, суди се искључиво због политичке садашњости и покушаја да се утиче на политичку будућност. Исто као у већ поменутих процесима, којима су историја, етика и правда дали сасвим адекватно место. То место прецизно су означили данас и голубови писмоноше.

Драшко Марковић: Сада ће вам се обратити потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Гордана Поп-Лазивић.

Гордана Поп-Лазивић: Даме и господо, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел у својству сведока одбране у процесу против Слободана Милошевића пред Хашким трибуналом изнео је необориве историјске чињенице враћајући се далеко у прошлост и пратећи српски национ од његовог доласка на ове балканске просторе све до данашњег дана. Намера му је очигледно била да раскринка сву заверу савремених хегемона и новог светског поретка који има намеру да уништи све што је национално и претвори у анационално, а један народ, српски народ окарактерише као злочиначки и геноцидан.

Снагом свог изузетног интелекта, храброшћу и истином супротставио се Тужилаштву и Судском већу и довео их у такву ситуацију да они који су мислили да све о њему знају и који су, заплићући се у фалсификатима, поверовали да су фалсификати истина, тек тада схватили са каквом интелектуалном громадом имају посла и да је истина само једна, можда спора, али достижна.

Не бежећи нити од једне једине икада изговорене речи, или политичког става, он одлучно брани политику Српске радикалне странке, као изразито националне политичке организације, која има патриотски карактер и која има свој заокружени и национални и политички, економски, културни и социјални програм, истичући при том да се од Другог светског рата на овамо једино Српска радикална странка залаже за Велику Србију, што подразумева јединствену српску државу у коју ће бити укључене све српске земље и главнина српског народа, без обзира на вероисповест и да је то смисао постојања Српске радикалне странке. Без ове идеје изгубио би се, како каже председник Шешељ, сваки смисао постојања наше политичке организације.

У својим одговорима на питања везана за косовскометохијски проблем анализира аутор ове књиге и сведок одбране тај проблем, тврдећи да он траје дуже од 300 година, тачније од бечких ратова, сматрајући да је то неопходно, јер од историјске позадине зависе и политички ставови свих актера у косовскометохијској кризи, а она се заснива на чину промене етничке структуре Косова и Метохије, косовскометохијског становништва и како је дошло до тога да Срби постану тако убедљива мањина, иако је некада Косово и Метохија било стопроцентно српско. То је, тврди др Војислав Шешељ, увек било насиљем проведено, као што је то и данас случај.

Нарочито скрећем пажњу читаоцу на делове књиге у којима Војислав Шешељ говори о томе како је дошло до стране политичке интервенције у унутрашње односе Србије и Савезне Републике Југославије након потписивања Дејтонског споразума кроз наметање спољног зида сакнција, истичући да ће трајати док се не реши питање Косова и Метохије и сарадње са Хашким трибуналом. Он говори о припремама Запада и ОВК за рат на Косову и Метохији и инструментализацији ОЕБС-а и његове мисије у организовању терористичког устанка. Требао им је само изговор пред светом, који делом жмури над поступцима великог светског жандарма, за стационирање америчких трупа.

За све време трајања косовскометохијске кризе, која је морала, по плановима САД-а и НАТО-а да се заврши агресијом и уласком НАТО снага, Влада народног јединства, у којој је Српска радикална странка учествовала а Војислав Шешељ је био њен потпредседник, имала је јасно профилисану политику, која се састојала у томе да се припадници албанске националне мањине натерају да прихвате дијалог са српским политичким партијама, са српским државним органима и да се изнађе заједничко решење које ће све задовољити, а које, наравно, неће довести у питање територијални интегритет Србије.

Е, то није било прихватљиво за Шиптаре и за њихове менторе, због чега су ти преговори и били неуспешни. Војислав Шешељ тврди да је Влада учинила све што је у њеној моћи да пронађе мирољубиво решење укупног проблема, да елиминисе тероризам и спречи било какву дискриминацију, али да тај циљ није могла да постигне, јер НАТО има геостратешки интерес на подручју Косова и Метохије, на коме жели своје базе, а ради даљег цепања Русије, што је крајњи циљ. Слаба и контролисана Србија за њих је један проблем мање у њиховом даљем наступању према истоку.

Овакво сведочење Војислава Шешеља врло је битно за одбрану српских националних интереса и оправдане борбе крајишких Срба за своју земљу. Имајући у виду да је суштина оптужнице против Слободана Милошевића пројекат Велике Србије, а да Војислав Шешељ тврди и љубоморно преузима на себе и своју странку ту идеју, онда се оптужница против Слободана Милошевића руши као кула од карата.

Мало ко у Србији је пропустио да прати ово суђење, а великој већини грађана импоновало је супериорно држање др Шешеља, његова отвореност, без великог тактизирања у изношењу истине и само истине, а сви су уживали у ситуацијама када је успевао да збуну и судије и Тужилаштво, који су се уплита-

ли у сопствену мрежу лажи. Његова супериорност у сваком, па и психолошком смислу, показала се целокупном Хашком суду и својим сведочењем разбио је основне контуре оптужнице за геноцид, кршење обичаја рата и деловање против човечности.

Сведочећи у предмету Слободана Милошевића, др Војислав Шешељ је наговестио и основу своје одбране, доказујући да је то оптужница на климавим ногама и да му намера није да се брани, већ да нападе и покаже прстом на праве кривце – Ватикан и креаторе новог светског поретка. То је, изгледа, и једини разлог што суђење ни после три године не почиње, нити има наговештаја да ће ускоро почети. Други разлог можда је тај што Војислава Шешеља треба још увек држати подаље од Србије, док се питање статуса Косова и Метохије не реши, а ушли смо, као што знате, у преговарачки процес. Због тога саветујем, нарочито онима који су у тај преговарачки процес укључени, да ову књигу добро проуче, јер ће у њој пронаћи небориве доказе да је право на нашој страни и да на уцене не смемо да пристанемо, јер немају чиме ни да нас уцењују.

Чињеница је да је након његовог сведочења готово свима постало јасно да је све у Хагу монтирано, да ће Тужилаштво тешко моћи да оповргне његове речи и да већ данас многи коригују своје ставове говорећи – да, апсолутно је у праву. Једно је сигурно, ово сведочење Војислава Шешеља је велики капитал генерацијама које долазе, оно нам је улило патриотизам и снагу, али и оптимизам неопходан овом напаћеном и прилично деморалисаном народу. Многима је зато ово сведочење дошло као мелем на рану, а нама, српским радикалима, улило је нову снагу за битке које нас тек очекују. Остало је као отворено питање: ко је овог пута био на оптуженичкој клупи, Милошевић и Србија или Тужилаштво (за фалсификат историјских чињеница), које је показало елементарно непознавање предмета. Оно што сви слободољубиви грађани Србије очекују јесте да се не деси да жртва буде осуђена, а вишеструки злочинци амнестирани. Војислав Шешељ је дао томе очигледно неизмеран допринос, зато му хвала и живео Војислав Шешељ, живела Велика Србија!

Драшко Марковић: Сада ће вам се обратити генерал Божидар Делић.

Генерал Божидар Делић: Даме и господо, драги пријатељи, чини ми посебно задовољство да могу да вас поздравим и да вас, као један од хашких сведока, упознам и са делом мога сведочења и са сведочењем господина Шешеља које је представљено у овој књизи.

Ова књига је мени посебно блиска, јер док сам ја сведочио, господин Шешељ се припремао. Када је господин Шешељ сведочио, ја сам био у Хагу и ја сам се припремао да наставим сведочење. Није ми блиска само због тога што се у њој помиње моје име, блиска ми је због тога што сам у тим моментима био у непосредној близини Војислава Шешеља, али та машинерија, та инквизиција модерног доба није дозволила да се нас двојица видимо и да му ја пренесем жеље хиљада и хиљада људи и поздраве који су пред мој одлазак у Хаг пожелели многи људи, грађани Србије и других српских земаља. Ова књига за све нас, посебно за нас из војске, има посебан значај. Ја сам сведочио пре господина Шешеља, а затим сам, врло упорно и онолико колико сам могао док сам био овде, пратио сваку његову реч. Када сам био у Хагу тај контакт је био онемогућен, а тамо, нормално, не постоје ни услови да пратим наставак његовог сведочења. Када је књига изашла, успео сам тај други део Шешељевог сведочења да надокнадим. Оно што сам закључио, од прве до последње странице те књиге, то је да је сведочење господина Шешеља и сведочење свих нас из Војске, а оно је почело у јуну и завршило се половином децембра, потпуно компатибилно. Не постоји, значи, ниједан моменат где смо се ми из Војске и наша мишљења и наша сведочења разликовали од онога што је говорио господин Шешељ. И онда ми је постало јасно због чега је то тако, ако већ није постојала могућност ни да се видимо, ни да се заједно припремамо. И ми и господин Шешељ у Хагу смо наступали јединствено. И ми и господин Шешељ у Хагу смо говорили истину, а она не може бити другачија него таква каквом смо је ми тамо изнели.

Ова књига свакако има велики значај и за будуће генерације, али она је значајна и за све наше људе који својом вољом или нашом заједничком невољом морају кренути пут Хага као сведоци. Ова књи-

га је потка или кичма и због тога сви ти људи морају да је прочитају, јер ће им она много помоћи да њихово сведочење убудуће буде потпуније, боље. Ова књига је доказ храбрости господина Шешеља, јер сви се сећамо 2003. и његове одлуке да иде у Хаг, али његова одлука да сведочи за господина Милошевића је, по оцени свих странаца које сам срео у Хагу, такође изузетно храбро дело. Они отприлике кажу – господин Шешељ је изашао да сведочи за господина Милошевића, он ће њему свакако помоћи, али ће себи одмоћи. Ја знам да господин Шешељ, ниједног момента када је сведочио за господина Милошевића, није размишљао о томе да ли ће одмоћи себи.

Такође, већина говорника је говорила о два момента које сам чуо од странаца у Хагу, а то је да је побијање оптужба и против господина Милошевића за идеју о Великој Србији, као и побијање теорије удруженог злочиначког подухвата највећи допринос који је дао господин Шешељ у одбрани господина Милошевића. Оно што сам закључио и што верујем да сте сви ви закључили, то је да смо у Хагу посматрали две интелектуалне громаде наспрам лилипутанаца оличених у Тужилаштву и у Судском већу.

Чекао сам да господин Шешељ заврши своје сведочење и у та четири зида стално су долазили послужитељи и говорили – почећете за сат, па када би била следећа пауза, почећете после следеће паузе. И то је тако трајало данима, а онда изненада једног дана долази послужитељ и каже – господине генерале, ви сте на реду, господин Шешељ је завршио. Не знам, пошто ми нису дали тамо да видим Воју и да му пренесем те поздраве, али када се видимо овде у Србији, а надам се да ће то бити брзо, не знам да ли да му кажем да се љутим на њега или да му будем захвалан. Када сам ушао у судницу оставио ми је измученог господина Најса, тако да до краја тог дана није могао доћи себи, а ни следећи дани нису били много бољи, па је тражио да ја сачекам још једну недељу дана и сачекао сам ту недељу дана, а онда је био потпуни фијаско господина Најса, тако да и они који су били много на његовој страни, последње што су му рекли – господине Најс, обистиниле су се наше сумње, овај вам сведок сигурно није требао.

И шта да вам кажем још, а што овде вечерас није речено? Да у име свих вас кажем оно што вечерас сви мисле – Војо, чекамо те, дођи што пре.

Драшко Марковић: А сада заменик председника Српске радикалне странке, шеф тима за одбрану др Војислава Шешеља, Томислав Николић.

Томислав Николић: Браћо и сестре, даме и господо, можда је требало да овај скуп завршимо после говора генерала Делића, а шта бих ја то још имао да вам кажем осим да је сада, ваљда, свима у Србији јасно зашто НАТО није могао да ступи на територију Косова и Метохије, а Тадић и Коштуница су ову генералчину пензионисали када је напунио 48 година живота.

Пошто се у Хаг одводе они који изговоре реч, они који помисле па је не изговоре, пошто нисам имао част да на време будем у Хагу, пошто Б92 и Наташа Кандић нису на време кренули против мене, даде ми се прилика, синоћ слушавам ове наше представнике судске власти, специјалце, па ево пажљиво да слушају, покушаћу ја пажљиво да говорим – Радоване и Ратко, немојте да ме зовете сутра, као што смо се договорили, зовите ме вечерас око осам, док ови укључе апарате, имам свашта да вам кажем, а жарко желим да разговарам са вама, пошто је то основ за суђење у Србији. А ону будалу што је то изговорила синоћ да питам, ако већ има сазнања да неки људи разговарају са оптуженима пред Хашким трибуналом, што их до сада није похапсио. Или да га питам, да ли је неко разговарао са овима што су се досад добровољно предали, па како се и тај није нашао у затвору док је разговарао са њима. Колико то могу затвора да направе за Србију која је по мери сваког њеног грађанина. Шта све нису покушали да би нас свели, да вам откријем тај њихов план, на Србију од седам градова. Па могу да нас сведу и под једну шљиву, али ће и под њом бити и деце и плугова, и стоке и књига и понека пушка.

Свако време рађа у Србији хероје. Када бих хтео Војислава Шешеља да поредим са неким од хероја (али правих хероја, а не ових из ДОС-а, живих и мртвих, којима намештају анкете), да се подсетимо Милоша Обилића. Увече на Кнежевој вечери рекао је да ће ући у шатор цара Мурата и да ће да убије цара Мура-

та. Знао је да главу неће изнети из тог шатора, а није је, богами, изнео ни Мурат. А Војислав Шешељ је рекао – Отићи ћу у Хашки трибунал да победим Хашки трибунал и да га разбијем у парампарчад. Разлика између Милоша Обилића и Војислава Шешеља је у томе што ће Војислав Шешељ у Београд да се врати са главом на рамену, а од Хашког трибунала неће остати комад по коме би могао да се памти.

Један од највећих пријатеља Срба, Арчибалд Рајс, оставио је Србима у аманет једну књигу која се зове “Чувајте се себе”. Написао је 1928. године, али је замолио да то објаве када буде умро, да се не наљуће његови Срби што ће да их критикује. И предвидео је све оно што нам се дешавало и 1941. и 2000. и што нам се дешава и сада. Па је рекао – Када већ сачувате понос и част у рату, немојте да их губите у слободи. Ако су вас напали, ако су вам убијали жене и децу, ако су вам палили куће и имања, ако сте због њих морали да бежите преко Албаније, шта ће вам сад њихова роба у продавницама. А са чиме ви то тргујете? Својом крвљу? А с ким тргујете? С оним ко вам је крв пуштао.

Има ли тога данас у Србији? Има, више него што је Арчибалд Рајс могао и да замисли, јер да је знао да ћемо пасти овако ниско, тражио би да ту књигу објави док је жив, да нас упозори, да нас опомене, децу да спашавамо.

Шта су постигли тиме што су написали у Београду оптужницу против др Војислава Шешеља? Да ли су сломили Србију? Нису. Да ли су сломили Српску радикалну странку? Нису. Е сада нека сачекају идућу годину, изборе или слободу Србије, јер ми ћемо Србији донети слободу. Ми ћемо Србију да ослободимо страха, страха од непријатеља, страха од криминалаца, страха од власти, страха од полиције, страха од судија, страха од лоших комшија. Ми хоћемо да у Србији живе честити, слободни, усправни људи, у најчеститијој и најлепшој земљи на свету, са најбољом и најлепшом децом на свету. И не могу нам ништа. Можда ће требати век да се роди нови Војислав Шешељ, али док траје овај век, хајде да се понашамо тако како је Војислав Шешељ од себе тражио и тако како тражи од свих нас. Хајде да живимо часно и поштено. Хајде да живимо усправно. Да свакоме кажемо оно што заслужује, да похвалимо онога ко је добар, да покудимо онога ко је лош, али када треба да нам се неко извини, да га натерамо да нам се извини.

Јесте да смо тиме неке људе подигли у висине, али неке смо своје супранике бацили и у блато, супарнике треба бацити у блато, само их не треба после ваљати по блату и вући. Јер довољан је пораз, не треба уништавати људе. Нас су предуго уништавали да бисмо то опростили. Па погледајте Војислава Шешеља, он сада нема реч прекора, зато што су га уништавали. Он сада има реч одбране, одбране и оних који су издавали наређења против њега, одбране оних који су та наређења извршавали. Али зато ми никада нећемо смети да издамо такво наређење и зато никада од вас нећемо тражити да извршите наређење којим ће било који грађанин Србије да доживи бол, да његова породица доживи бол, да доживи патњу, зато што долази ново време за Србију. Ко је то осетио, тај се у анкетама изјашњава да ће гласати за Српску радикалну странку.

А колико их је то осетило – по мом мишљењу, веома близу 50 процената грађана Србије. По мом скромном мишљењу, човечанство зна да ће овде да победи Српска радикална странка. Ја зато позивам све оне који ће да се мешају у наше следеће изборе, а мислим да ће они бити јако брзо, видите у шта смо се претворили ми у Скупштини, ја их позивам ако имају неку критику, да изговоре Српској радикалној странци, нека то кажу сада, немој сада да говоре да је власт огрезла у мито, корупцију и криминал, нека кажу то за нас, немој последњих 15 дана да критикују радикале, баш пред изборе – радикали најгори, а четири године пре тога не ваљају њихови супарници. Ја тражим од њих да сад кажу грађанима Србије – немојте с овим радикалима, не ваљају, они су лопови, они су криминалци, они су издајници, упропастили су војску, полицију, банке, правосуђе, осигуравајућа друштва, фабрике, њиву, сељаке, немојте да гласате за њих. Нека кажу то сада, а не на два дана пред изборе. Ви имате демократско право да бирате, али ћете сносити последице ако изаберете Српску радикалну странку. А ја вам кажем – сносићемо последице ако не изаберемо Српску радикалну странку.

Ако у име овог човека треба да се победи, па ко је тај што неће да гласа за Српску радикалну странку. А ко би то још оставио све што има и отишао у Хашки трибунал. Наравно да је Војислав Шешељ српска громада, одваљен од неког тврдог камена, а још кад та громада прочита десетак, петнаест хиљада књига, има ли икога у свету да може да му се супротстави? Нема. Чак траже и да говори тише, јер њихове машине не могу да поднесу децибеле Војислава Шешеља.

Биће књига Војислава Шешеља много. Он је тема у целом свету. Ја вас обавештавам да смо ми тражили од Хашког трибунала да суђење Војиславу Шешељу почне одмах или да суд донесе ослобађајућу пресуду, јер ако је суд био убеђен да је оптужба ваљана, и ако је на основу те оптужнице Војислав Шешељ отишао у Хаг, што им сад треба три године, шта то сад спремају, какве нове доказе припремају када је суд већ тада био убеђен да може да суди Војиславу Шешељу. А зар их није срамота да Војислав Шешељ седи у четири зида и чека почетак суђења, а Хашки трибунал, заједно са својим плаћеницима у Србији вршља по Србији, поткупљује, уцењује, тражи људе који ће да сведоче против Војислава Шешеља. Е да видим тог заштићеног сведока који ће да сведочи против Војислава Шешеља. Неће га сакрити ниједна машина, ја вам то гарантујем. Зато што тог човека немате зашта да оптужите. Све оптужбе против Војислава Шешеља падају у воду.

Мени је признао један посланик у Савету Европе из Немачке, 17. марта прошле године, када су Албанци почели да дивљају по Косову и Метохији и када је НАТО добио одобрење да пуца, они су рекли – фалило је само сат или два да оптужбе против Милошевића падну у воду, јер бисмо ми пуцали у месо, а онда би неко паметан рекао – па што онда оптужујете Милошевића што је морао на тај начин да брани животе својих грађана.

Оптужити Војислава Шешеља за идеју Велике Србије, па то прво пребацити Милошевићу, као то је неко тешко кривично дело, ајде прво да оптужимо и осудимо Милошевића, а Шешељ да му помаже у том кривичном делу. Па ко да помаже Шешељу у његовој идеји? Зато позивам да нас српске радикале оптуже за учествовање у заједничком злочиначком подухвату који се звао – створити Велику Србију. Јер ми нисмо ништа гори од других, ја не тврдим да смо бољи, о томе говоре историјске књиге. Ја само кажем да нисмо гори од других, а други су хтели државу, државу на рачун наше државе и на рачун нашег народа. Ваљда су престали да стварају и зато их опомињем даље прсте од Косова и Метохије, даље од Војводине, даље од Рашке области, не дирајте Србију, не дирајте Републику Српску, а размислите добро, Република Српска Крајина стоји вам о врату као тежак терет. По Резолуцији Уједињених нација, на коју се позивају ови наши прозападњаци, та територија још увек је под заштитом Уједињених нација, никада није престала да буде под заштитом Уједињених нација. Зато, слабије него да нам је Војислав ту, али довољно снажно за ове слабије од нас и горе од нас, ми се спремамо да Србију поведемо лепшим, чистијим и бољим путем. Хвала вам најлепше.